

УДК 929(477)"1917/2004"Ю.Гошко:[069:39(=161.2)]
DOI <https://doi.org/10.15407/nz2023.03.607>

ВНЕСОК ЮРІЯ ГОШКА У ЗБЕРЕЖЕННЯ ТА РОЗВИТОК ЕТНОГРАФІЧНОЇ НАУКИ

Анна ДРОЦІК

ORCID ID: <https://orcid.org/0009-0004-7337-0675>

лаборантка,
Інститут народознавства НАН України,
відділ народного мистецтва,
проспект Свободи, 15, 79000, м. Львів, Україна,
e-mail: drotsyk.a@gmail.com

Юрій Григорович Гошко був одним із тих, хто зробив вагомий внесок у вивчення традиційної культури українців. На посаді директора Музею етнографії та художнього промислу він дбав не лише про збір і популяризацію творів матеріальної й духовної культури, а й активно сприяв науковій діяльності працівників установи.

Метою дослідження є аналіз життєвого шляху та наукового доробку доктора історичних наук, професора Юрія Гошка, висвітлення його внеску в збереження етнографії як науки. Увага акцентується на діяльності вченого як директора Музею етнографії та художнього промислу, його ролі у зростанні статусу установи до академічного рівня, що займалась вивченням матеріальної, духовної культури українського народу, народного мистецтва і художньої промислу. Вивчення наукової постаті Ю. Гошка крізь призму його наукового доробку, а саме дослідження етнічної історії, культури і побуту, народних промислів, архітектури та звичаєвого права українців. Звертається увага на спростуванні теорії про «волоську колонізацію» Українських Карпат.

Об'єктом дослідження є наукова діяльність Юрія Гошка в галузі етнографії, а предметом — внесок ученого в українську етнографічну науку.

Хронологічні межі охоплюють роки життя вченого (1917—2004).

Методологія дослідження базується на застосуванні історичного та бібліографічного методів.

Ключові слова: Юрій Гошко, Музей етнографії та художнього промислу, Інститут народознавства НАН України, етнографія.

Anna DROTSYK

ORCID ID: <https://orcid.org/0009-0004-7337-0675>

Laboratory Assistant,
Ethnology Institute of the National Academy
of Sciences of Ukraine,
Folk Art Department,
15, Svoboda Avenue, 79000, Lviv, Ukraine,
e-mail: drotsyk.a@gmail.com

YURI HOSHKO'S CONTRIBUTION TO THE PRESERVATION AND DEVELOPMENT OF ETHNOGRAPHIC SCIENCES

Yurii Hoshko was one of those personalities who made a significant contribution to the study of the traditional culture of Ukrainians. As director of the Museum of Ethnography and Applied Arts, he took care not only of the collection and popularization of material and spiritual culture works, but also actively promoted the scientific activities of the institution's employees.

The article's purpose consists of an analysis of the life path and scientific heritage by the doctor of historical sciences, Professor Yurii Hoshko, and his contribution to the preservation of ethnography as a science that established the national identity of Ukrainians during the Soviet occupation. The main attention is paid to the scientist's activity as the director of the Museum of Ethnography and Applied Arts, and his role in the growth of the institution's status to the academic level. The main directions of the institution's activities are outlined: the study of the material and spiritual culture of the Ukrainians, folk art and artistic crafts.

The object of the research is Yurii Hoshko's scientific activity in the field of ethnography. The article's subject is Yurii Hoshko's contribution to Ukrainian ethnographic science.

The chronological frames of the article cover the years of the scientist's life (1917—2004).

The research methodology is based on the application of historical and bibliographic methods.

Results. The study of the scientific figure of Yurii Hoshko was carried out through the prism of his scientific heritage, namely research in the field of ethnic history, culture and everyday life, folk crafts, architecture, and customary law of Ukrainians. Attention was drawn to the dominant principle of the Museum of Ethnography and Artistic Craft, which was to record the phenomena of traditional culture as accurately as possible, as well as on some aspects of Yurii Hoshko's activity, his refutation of the theory about the «Wallachian colonization» of the Ukrainian Carpathians, substantiated in the study «Population of the Ukrainian Carpathians of the XV—XVIII centuries: Settlement. Migrations. Everyday life» for example.

Keywords: Yurii Hoshko, Museum of Ethnography and Applied Arts, Ethnology Institute of the NAS of Ukraine, ethnography.

Вступ. Сучасне дослідження традиційної культури українського народу неможливе без аналізу наукової спадщини попередніх поколінь учених-етнографів. Серед них на особливу увагу заслуговує наукова діяльність Юрія Григоровича Гошка (1917—2004 рр.) — етнографа, доктора історичних наук (1971 р.), професора (1979 р.), Заслуженого діяча науки і техніки України (1997 р.), директора Львівського історичного музею (1951—1958 рр.), директора Музею етнографії та художніх промислів АН УРСР (далі — МЕХП) (1958—1982 рр.), керівника Львівського відділення Інституту мистецтвознавства, фольклору та етнографії ім. М. Рильського АН УРСР (1982—1988 рр.), головного наукового співробітника Інституту народознавства НАН України, члена Міжнародної комісії з вивчення культури населення Карпат та Балкан (далі — МКККБ), члена товариства «Україна», члена Львівської обласної організації Українського товариства охорони пам'яток історії та культури, члена редколегії «Народна творчість та етнографія», «Наукові записки» (Івано-Франківськ) та ряду інших наукових організацій (іл. 1).

Ю. Гошко скеровував свої зусилля на відновлення та збереження Львівської етнологічної школи в радянську добу, не давав можливості занепасти етнології як науці. Як директор МЕХП робив усе можливе для розбудови різних галузей академічної науки та музейництва.

Метою дослідження є аналіз життєвого шляху та наукового доробку доктора історичних наук, профе-

Іл. 1. Ю.Г. Гошко (по центру) у щирому товаристві співробітників. Зліва направо: М.Ф. Моздир, М.Ф. Рожко, І.М. Лебідь (за спиною Ю.Г. Гошка), В.Т. Романів, В.А. Овсійчук, 1995-й р.

сора Юрія Гошка, висвітлення його внеску в збереження етнографії як науки.

Методологія дослідження базується на застосуванні історичного та бібліографічного методів.

Основна частина. Юрій Гошко народився 28 квітня 1917 р. у с. Старичі Яворівського р-ну Львівської області. Здобув освіту в Яворівській гімназії, був учасником Другої світової війни на Кавказькому фронті у складі радянської армії, демобілізований у 1946 р. Заочно навчався на історичному факультеті Львівського педагогічного інституту, який закінчив 1947 році, а вже 1951 року очолив Львівський історичний музей (до 1958 р.).

Під час роботи вченого в науковій установі він зацікавився історією та культурою українців, почалися перші наукові пошуки. У 1958 р. відбувся успішний захист наукової дисертації кандидата наук за темою: «Східна Галичина на початку ХІХ століття (за матеріалами Тернопільщини)» (переклад з російської на українську).

У 1958 році науковець очолив Державний музей етнографії та художнього промислу АН УРСР, який був створений на базі Етнографічного музею Наукового товариства ім. Шевченка та міського Художньо-промислового музею (1951 р.). Це була академічна установа, що славилася своїми етнографічними та мистецтвознавчими дослідженнями.

Юрій Гошко очолив Музей в непростий для української науки та держави час, що супроводжувався жорстким контролем за тематикою досліджень, зведеною до теорії «колиски трьох братніх народів», з введенням у науковий обіг штучного терміна — «радянський народ». Усе підпорядковувалось «політиці партії» та мало стояти на засадах її ідеологічних доктрин.

Проте за його діяльності як керівника установи було створено науково авторитетний колектив учених, які займалися не лише музейницькою справою, але й науковою. Завдяки цьому зусилля спрямовувались на відновлення та збереження Львівської етнологічної школи в радянському середовищі, що не дало змоги занепасти етнології як науці. У Музеї працювали так звані «неблагонадійні» для комуністичної влади дослідники: Катерина Матейко, Антін Будзан, Савина Сидорович, Павло Жолтовський, Роман Кирчів, Мирослав Мороз та інші [1]. Однак, попри те, Ю. Гошко дуже високо цінував

професійні здібності своїх співробітників. У спогадах про вченого С. Макарчук відзначав, «що за сумлінне ставлення до праці, готовність спокійно сприймати критику від адміністрації музею та підтримувати політику «комуністичної партії та радянського уряду», Ю. Гошко усіма силами та своїм авторитетом захищав своїх «неблагонадійних» працівників [2, с. 74]. Цю думку підтверджує академік Степан Павлюк: «Його наполегливості вистачало, щоб відстояти особистість, якщо та особистість була одержима науковою працею. Він помічав роботящих» [3, с. 67].

Дослідник прагнув створити на базі Музею провідний науковий центр з вивчення традиційної української культури. Він докладав усіх зусиль, щоб установу перевели до категорії науково-дослідних інститутів у складі Академії наук УРСР. Тоді як політика партійного керівництва держави вважала, що музейна справа — це пропагування комуністичних ідей і просвітлення мас.

У 1963 році музей було переведено з Академії наук до Міністерства культури УРСР. Це суттєво понизило академічний статус установи, проте Ю. Гошко запевняв колектив, що дія уряду є тимчасовою і МЕХП так чи інакше мусить вирости у поважну наукову інституцію [1, с. 302]. Завдяки його зусиллям як керівника установи, а також творчим напрацюванням співробітників у 1969 р. Музей знову переводять у відання Академії наук.

У 1982 році Музей етнографії та художнього промислу увійшов до його складу та був перейменований на Львівське відділення Інституту мистецтвознавства, фольклору та етнографії ім. М.Т. Рильського, що лише довело академічний статус установи. Згодом на базі відділення у 1992 р. було створено Інститут народознавства НАН України [4; 5, с. 52].

Завдяки колективу вчених музею етнографічна наука збагатилася вагомими дослідженнями з української матеріальної та духовної культури, розкривши усі аспекти життя громади. Дослідження велись у сфері етнографії, народного мистецтва, мистецтвознавства та фольклористики. Це монографії: К. Матейко «Народна кераміка Західних областей Української РСР XIX—XX ст. Історико-етнографічне дослідження» (1959 р.), «Український народний одяг» (1977 р.); А. Будзана «Різьба по дереву в західних областях України» (1960 р.); Н. Здоровеги «Нариси народної весільної обрядовості на Укра-

їні» (1974 р.); М. Мандибура «Полонинське господарство Гуцульщини» другої половини XIX — 30-х років XX ст.: історико-етнографічний нарис» (1978 р.); П. Жолтовського «Український живопис XVI—XVIII ст.» (1978 р.); С. Сидорович «Художня тканина Західних областей УРСР» (1979 р.) та багато інших.

Зусилля Ю. Гошка були спрямовані також на збереження та поповнення експонатів музею. Цьому сприяли численні польові дослідження в різні куточки України з метою фіксації традиційних явищ української культури. Завдяки плідній праці усіх співробітників колекції музею суттєво поповнились — з 60 тис. до 90 тис. експонатів. Зараз можна з упевненістю сказати, що це дало змогу зберегти унікальні пам'ятки української культури, адже на кін. XX — поч. XXI ст. їх щораз менше зосталося в традиційному побуті. Вчений брав у цьому активну участь, за спогадами Миколи Моздира, навіть на відпочинку, Ю. Гошко продовжував пошуки експонатів, що могли поповнити музейні фонди [6].

Дослідник брав активну участь у заснуванні Музею народної архітектури та побуту у Львові. У 1966 р. був створений оргкомітет із заснування музею, а наступного року в МЕХП сформувався відділ народного будівництва [7, с. 7]. Останній очолив Ю. Гошко, який не тільки займався організаційними питаннями, але й сам брав активну участь у закупівлі пам'яток для скансену. В спогадах А. Данилюка він разом з Ю. Гошком на Поліссі придбав вітряк козлового типу [8, с. 125].

У 1960 роках у Музеї проводиться тема: «Культура та побут українського народу дорадянського періоду», приділялась увага вивченню робітничого побуту через соціально-політичні умови життя. Ю. Гошко видав монографію «Громадський побут робітників Західної України (1920—1939 рр.)» (1967 р.), яка стала основою його докторської дисертації (захисленої 1970 р.).

Вчений приділяв велику увагу дослідженню Українських Карпат. Цьому сприяла його участь у Міжнародній комісії з вивчення культури населення Карпат та Балкан, яка була створена 1959 р. і складалася з секцій — чехословацької, югославської, угорської, румунської, польської, болгарської, а з 1967 р. — радянської [9, с. 748]. На початку 1970 років комісія залучила нау-

Іл. 2. Зліва направо: Неоніла Здоровега, Володимира Гошко (дружина вченого), Юрій Гошко, Євгенія Сявакко, Раїса Захарчук-Чугай, кінець 1980-х рр.

Іл. 3. Зліва направо: Ірина Волицька, Юрій Гошко, Ганна Врочинська, Василь Откович, кінець 1980-х рр.

Іл. 4. Юрій Гошко з на могилі Уласа Самчука на цвинтарі св. Володимира в м. Оквілл, Канада, початок 1990-х рр.

ковців Музею до досліджень культури Українських Карпат, зокрема вивчалися питання етногенезу, полонинського господарства, одягу, їжі, народної медицини тощо [10, с. 7]. Науковець

брав активну участь у діяльності МКККБ, про що свідчать його численні статті у збірниках комісії: «Народне будівництво в Українських Карпатах». Карпатський збірник (Москва, 1972 р.) (перекл. українською); «Народне будівництво в Українських Карпатах XVI—XVII ст. (на матеріалах Самбірської королівщини). Ethnographia Carpatica. L'udova kultúra v Karpatoch (Prace medzinarodnej komisie pre štúdium l'udovej kultúry v oblasti Karpat)» (Bratislava, 1972 р.).

Міжнародна конференція «25 років МКККБ» проходила у Львівському відділенні Інституту мистецтвознавства, фольклору та етнографії ім. М.Т. Рильського в 1984 році.

Завдяки активній участі в діяльності Комісії в 1975 р. у Музеї був створений сектор «Карпатика», який займався вивченням духовної та матеріальної культури українців Карпат [11, с. 1255]. Очоливши сектор, Ю. Гошко ставив перед науковцями завдання комплексного вивчення усіх сфер буття населення цього регіону [12]. Результатом таких досліджень стали колективні монографії про етнографічні групи українців Карпат, відповідальним редактором яких був вчений: «Бойківщина. Історико-етнографічне дослідження» (1983 р.); «Гуцульщина. Історико-етнографічне дослідження» (1987 р.); «Народна архітектура Українських Карпат XV—XX ст. (1987 р.); «Лемківщина. Історико-етнографічне дослідження: у 2-х т. Т. 1. Матеріальна культура» (1999 р.); Т. 2. Духовна культура (2002 р.).

У 1976 р. була опублікована праця «Населення Українських Карпат XV—XVIII ст. Заселення. Міграції. Побут». У ній вчений на основі вивчення великої кількості джерельного матеріалу, аналізу матеріальної та духовної культури доходить висновків про органічну єдність карпатських етнографічних груп з усім українським народом, про збереження тут елементів культури, притаманних давньоруській східнослов'янській культурі. Автор детально торкнувся політичного та економічного становища Галичини у XV—XVI ст., зокрема заселення Українських Карпат, міграційних процесів, адміністративного управління, правових відносин, що регулювали життя громади; соціальної структури та етнічного складу населення, господарської діяльності, детально розглянув сімейний побут, звичаї та обряди (іл. 2, 3, 4).

У 1991 р. виходить праця «Промисли й торгівля в Українських Карпатах XV—XIX ст.». У монографії висвітлено історію солеварної, деревообробної, залізодобувної і залізорудної промисловості, а також торгівля, виробництво полотна, торги та ярмарки у Карпатах. Для цього було використано й залучено в науковий обіг великий джерельний матеріал, що включав королівські грамоти, судові справи, скарги, які направлялися в суди, документи магістратів, адміністративні документи та річні звіти, що публікувалися в пресі тощо.

Найбільш ґрунтовне дослідження Ю. Гошка «Звичаєве право населення Українських Карпат та Прикарпаття XIV—XIX ст.» побачило світ у 1999 р., яке є однією з перших в українській етнографічній науці спроб комплексного аналізу звичаєвого права. Михайло Глушко у своїй рецензії на цю книгу відзначає глибоку обізнаність автора в окресленій сфері, велику фахову підготовку та великий науковий доробок, на який опирався автор при написанні монографії [13, с. 761].

У цій праці автор торкнувся адміністративно-правового устрою населення, правових основ судочинства, ролі громади в суспільному житті, детально розкрив діяльність копних (зборових) судів, покарання за вчинені злочини (порушення громадського життя, аморальну поведінку, майнові справи, вирішення питань, пов'язаних з міжсімейними стосунками). Сам автор вважав, що основним завданням його праці є «дослідити на основі рішень судів правові відносини населення Українських Карпат» [14, с. 12].

Цінним з наукової точки зору є внесок науковця у спростування теорії про так звану «волоську колонізацію» Українських Карпат, — цієї теми дослідник торкався в усіх зазначених працях. Ю. Гошко пише: «Корені правових сімейних відносин слід шукати в ранньому середньовіччі, ще до прийняття християнства. Ці сімейні звичаї не характерні для волохів» [14, с. 59].

На великій кількості джерельного матеріалу автор дійшов висновку про етнічну українську приналежність мешканців гірських поселень на основі генези заселення, характеру і традицій господарського освоєння регіону (вказувалось, що волохи вели кочовий спосіб життя, займаючись, насамперед, випасанням овець, а українці осілий та займалися землеробством). Форма правових відносин опиралася на

відновлене давньоруське право. Усі правові норми, які регулювали життя населення Українських Карпат та Прикарпаття, ґрунтувалися на «Правді Руській» та українському звичаєвому праві, вони були тотожні законам, якими керувалися суди на Україні. Отже не було «волоської колонізації» українських територій, просто з метою полонізації населення польський уряд змінив назву давньоруського звичаєвого права на волоське право [14, с. 330].

З 1992 р. Ю. Гошко працював на посаді головного наукового співробітника Інституту народознавства у секторі «Карпатика», який у 2001 році став відділом «Історичної етнології». У цей час вчений активно працював над монографічним дослідженням про звичаєве право українців Карпат, а також колективною працею «Лемківщина. Історико-етнографічне дослідження: у 2-х т. Т. 1. Матеріальна культура», яка вийшла друком у 1999 р. Зокрема дослідник був автором розділів: Вступ; Історіографія етнографічного дослідження Лемківщини (у співавтор. з М. Мушинка); Основні історико-територіальні райони Лемківщини; Фізико-географічна характеристика Лемківщини; Населення Лемківщини; Минуле Лемківщини; Культурно-освітні організації та політичні партії на Лемківщині (у співавтор. з О. Турчак); Антинародна діяльність москвофілів на Лемківщині; Промисли і торгівля; Традиційне скотарство лемків (у співавтор. з М. Тиводар).

У 2002 р. видана колективна монографія «Лемківщина. Історико-етнографічне дослідження: у 2-х т. Т. 2. Духовна культура». Вчений входив до складу редакційної колегії, а також був автором таких розділів: Українські звичаєві правові традиції (у співавтор. з О. Турчак); Громадський побут (у співавтор. з М. Мушинка, О. Турчак); Сім'я і сімейний побут (у співавтор. з Р. Чмелик, М. Мушинка). Зазначимо, що план-проспект про історико-етнографічне дослідження лемків обговорювався у 1991 р. на засіданні Вченої ради, тоді ще Львівського відділення ІМФЕ [15].

Ю. Гошко був наставником численної когорти молодих науковців, під його керівництвом захистилося багато кандидатів наук: Н. Здоровага, З. Болтарович, Т. Гонтар, І. Могитич, С. Павлюк, Г. Стельмащук, Г. Горинь, П. Федака, О. Никорак, М. Глушко та інші, які зробили вагомі дослідження з української традиційної культури (іл. 5).

Іл. 5. Юрій Григорович Гошко (в першому ряду по центру) з працівниками відділу етнографії (зав. відділом Р.Ф. Кирчів, 1992-й р.

Відійшов у вічність Юрій Гошко 23 вересня 2004 р. у м. Львові, похований на цвинтарі в Брюховичах.

Висновки. Юрій Гошко зробив цінний внесок у розвиток та збереження української етнографічної науки. У своїх напрацюваннях торкався проблем етнічної історії, культури і побуту, народних промислів, архітектури, чисельності населення, його зайнятості, розселення та звичаєвого права. Усі ці питання висвітлені у понад 20 колективних та індивідуальних монографіях, збірниках та статях, виступах на конференціях та симпозіумах. Особистість, яка займалася наукою, зробила значний внесок у дискусійні питання з карпатознавства. Зокрема, на великому джерельному матеріалі вчений спростував та довів ненауковість теорії про «волоську» колонізацію Карпат.

Доробок Ю. Гошка засвідчений не лише в науковій праці, але й у музейницькій. Збереження та поповнення фондів Музею етнографії та художнього промислу, проведення численних виставок та пропагування традиційного мистецтва України були справжнім подвигом в радянську добу.

Спадщина Юрія Гошка — вагома сторінка в українській етнологічній науці.

1. Макарчук С. Етнографи українського державного Музею етнографії та художнього промислу у Львові: 1959—1965 рр. (спогади, архівні матеріали). *Народознавчі зошити*. 2014. № 2 (116). С. 299—309.
2. Макарчук С. Галицький українець ХХ століття (до 80-річчя з дня народження професора Юрія Гошка). *Народознавчі зошити*. 1997. № 2. С. 68—74.
3. Павлюк С. Подвижник національної науки. *Народознавчі зошити*. 1997. № 2. С. 65—67.
4. Павлюк С. Через чверть століття боротьби за своє грядуще. *Народознавчі зошити*. 2017. № 3 (135). С. 503—530.
5. Врочинська Г. Актуальність народознавчої науки. *Мистецтвознавчий автограф*. 2010. Вип. 4—5. С. 39—54.
6. Моздир М. Двоє на човні. *Народознавчі зошити*. 1997. № 2. С. 127—128.
7. Данилюк А. Оповіді про експонати Львівського скансену. Львів: Сполом, 2001. 128 с.
8. Данилюк А. Кризь призму часу. *Народознавчі зошити*. 1997. № 2. С. 125—126.

9. Конопка В., Сивак В. Публікація результатів дослідження підсекції «Народна архітектура» Карпато-Балканської комісії (1976—1992). *Народознавчі зошити*. 2017. № 3 (135). С. 748—749.
10. Гошко Ю. Музею етнографії та художнього промислу АН УРСР — 100 років. *Доповіді наукової ювілейної конференції до 100-річчя Музею етнографії та художнього промислу*. Київ: Наукова думка, 1976. С. 3—9.
11. Конопка В. Відділ історичної етнології Інституту народознавства НАН України. *Народознавчі зошити*. 2017. № 6 (138). С. 1255—1280.
12. Гошко Ю., Кирчів Р. Деякі питання сучасного етнографічного дослідження Карпат. *Доповіді наукової ювілейної конференції до 100-річчя Музею етнографії та художнього промислу*. Київ: Наукова думка, 1976. С. 31—42.
13. Глушко М. Дослідження про звичаєве право українців Карпат. *Народознавчі зошити*. 2000. № 4. С. 761—763.
14. Гошко Ю. *Звичаєве право населення українських Карпат та Прикарпаття XIV—XIX ст.* Львів: Інститут народознавства НАН України, 1999. 336 с.
15. Гошко Ю. Дослідження Лемківщини на сучасному етапі. *Народознавчі зошити*. 1995. № 2. С. 68.
- Pavliuk, S. (2017). A quarter century struggle for our future! *The Ethnology notebooks*, 3, 503—530 [in Ukrainian].
- Vrochinska, G. (2010). Relevance of ethnographic science. *Art historian's autograph* (Vol. 4—5, pp. 39—54) [in Ukrainian].
- Mozdyr, M. (1997). Two in a Boat. *The Ethnology notebooks*, 2, 127—128 [in Ukrainian].
- Danyliuk, A. (2001). *Stories about the exhibits of the Lviv Skansen*. Lviv [in Ukrainian].
- Danyliuk, A. (1997). Through the Prism of Time. *The Ethnology notebooks*, 2, 125—126 [in Ukrainian].
- Konopka, V., & Syvak, V. (2017). Publication of research results of the subsection «People's architecture» of the Carpatho-Balkan Commission (1976—1992). *The Ethnology notebooks*, 3, 748—749 [in Ukrainian].
- Hoshko, J. (1976). The Museum of Ethnography and Artistic Crafts of the Academy of Sciences of the Ukrainian SSR is 100 years old. *Reports of the scientific jubilee conference for the 100th anniversary of the Museum of Ethnography and Art Craft* (Pp. 3—9) Kyiv [in Ukrainian].
- Konopka, V. (2017). Department of historical ethnology of the Institute of ethnology of NAS of Ukraine. *The Ethnology notebooks*, 6, 1255—1280 [in Ukrainian].
- Hoshko, J., & Kyrchiv, R. (1976). Some issues of modern ethnographic research of the Carpathians. *Reports of the scientific jubilee conference for the 100th anniversary of the Museum of Ethnography and Art Craft* (Pp. 31—42) Kyiv [in Ukrainian].
- Hlushko, M. (2000). The Research Work on Carpathian Ukrainians' Common Law. *The Ethnology notebooks*, 4, 761—763 [in Ukrainian].
- Hoshko, J. (1999). *Customary law of the population of the Ukrainian Carpathians and Prykarpattia of the 14th—19th centuries*. Lviv [in Ukrainian].
- Hoshko, J. (1995). Investigation of Lemkivshchyna at the Present-day Stage. *The Ethnology notebooks*, 2, 68 [in Ukrainian].

REFERENCES

Makarchuk, S. (2014). On ethnographers of Ukrainian state museums of ethnography and artistic crafts in Lviv in 1959—1965 (reminiscences, archive materials). *The Ethnology notebooks*, 2, 299—309 [in Ukrainian].

Makarchuk, S. (1997). The Halych Ukrainian of the XX-th Century (Commemorating the 80-th Anniversary of the Doctor Jurij Hoshko). *The Ethnology notebooks*, 2, 68—74 [in Ukrainian].

Pavliuk, S. (1997). The Champion of National Science. *The Ethnology notebooks*, 2, 65—67 [in Ukrainian].